

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

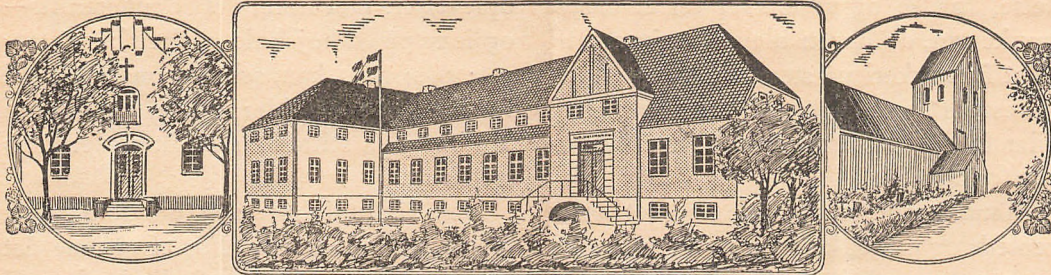
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Juli 1951

„Bed og arbejd.“

43. årgang nr. 7

Elevfesten

Når »gamle« elever samles på N. N. H., er det, som når børnene kommer hjem, således også i år, der var trygt og hjemligt som sædvanligt, og den modtagelse, vi fik, viste, vi var velkomne.

Efter andagten lørdag aften blev vi beordret i seng eller i hø, hvor vi enten sov eller snakkede.

Højmassen i N. N. kirke er altid festlig og højtidelig, man har indtryk af, at folk ikke overværer, men deltager i gudstjenesten, og til menigheden hører også højskolens børn, hvoraf de fleste den dag søger nadverbordet. Vi har jo også fået så meget i N. N. kirke, at vi må sige med salmedigteren: Tak for, hvad vi fandt i dine helligdomme.

Stadigvæk kom der gæster, og man måtte spise i to hold i et af lokalerne, derefter tog gæsterne skolen i besiddelse fra kælder til kvist, gik tur i haven eller hyggede sig i små kredse på værelserne. Ved generalforsamlingen oplæstes hilse-

ner, og vi fik at vide, at skolens regnskab og økonomi er i orden.

Kaffen nød vi på plænerne, derefter var der gymnastikopvisning, først de små piger, senere de store, sangkoret sang nogle friske sange, og ved 4-tiden kom en del af sognets folk til det offentlige møde. — Fhv. elever glæder sig over at træffe fhv. forstanderfolk, ved elevfesten vil vi jo gerne høre vore tidligere lærere. Meinild og Kaag lagde os på sinde at være vågne og have noget at leve for, der er af varig art, ikke kun søge livsstilling af materielle grunde; søge Guds rige af hele hjertet og blive i det, det er det bedste af alt.

Aftensbordene var dækkede til ca. 500, men alle blev bænkedede og alle blev mætte. Vejret var hele dagen blæsende og gråt. Aftenen blev kold, men sanglege kan også varme. Sommerpigerne opførte nogle optrin under en dygtig lærers »myndige« ledelse, bl. a. så vi prinsessen, der sad i højenloft, og pigerne høstede fortjent bi-

fald. Efter lodtrækningen indtoges kaffen i haven. Koret sang nogle åndelige sange, og forstander Kristensen talte om erkendelse, følelse og vilje. Det var et meget smukt syn, da haven blev illumineret, til sidst fyrværkeri på stengrotten.

Festens første dag var slut, de mange biler førte deltagerne hjem til hverdagens bøn og arbejde.

Mandag morgen oprandt med det længe ventede og meget kærkomne regnvejr; efter morgenmad i gymnastiksalen begav man sig over i missionshuset, hvor lærer Lindskov holdt bibeltime og talte over ordet fra Barnedåben, om at genfødes til et levende håb. Til stor glæde for både »Boelsmanden« på Brejdblik og andre ligesindede fortsatte regnen, hvilket forhindrede fjordturen, men forringede ikke samværets glæde. De unge begyndte at lege rundt om skolen under forstanderens førerskab, og senere anvendte man tiden til musik og sang; det er opløftende at synge vore kendte og kære sange. Det programmæssige kan være godt, det uforudsete kan undertiden blive bedre, der blev senere udtalt af en sagkyndig, at den bedste stund ved hele elevfesten havde vi denne sangtime.

Efter middagsmaden sagde vi farvel til hverandre, men man kan ikke bagefter lade være at tænke på, hvorfor der er så godt at være på N.N.H. Der råder trykthed og tillid, glad kristendom, for der råder Guds ånd, kærlighedens ånd. Måtte denne ånd fremdeles hvile over N.N.H. og lede den enkelte, også alle, der nu mindes elevfesten 1951 med glæde og tak til Gud og mennesker.

En deltager langvejs fra.

Hjemme fra skolen

Den svundne måned har været rig på oplevelser. Det hører vel sommeren til – og især på en højskole, at der sker så meget; men man kan, selv om man er glad for det hele, til tider frygte, at det kan hindre »den stilhed, hvori kun det største sker«.

Den 20. juni havde vi ungdomsmøde for sognet og os selv. For at gemme det bedste, det – der gerne skulle huskes, til sidst, begyndte vi med leg i haven, hvor vi også senere drak kaffe. Da det begyndte at mørkne, gik vi ind i dagligstuen og den store klasse, hvor landssekretær i K. F. U. K., frk. Eva Jørgensen, talte til os.

To dage senere havde vi besøg af pastor Sevelsted i Bøvling, der gav os en Kaj Munk-Aften, som var både betagende og fornøjelig. Begge dele i allerhøjeste grad.

Den 27. var vi inviteret af venner i Fajbjerg til en festlig sammenkomst i missionshuset. Lindskov talte, Linderoth dirigerede sangkoret og fortalte historier, og der serveredes kaffe.

Fredag d. 29. standsede vi undervisningen til middag, og alle tog fat, for at alt skulle være i fin orden til de »store børn« kom hjem.

Mellem elevfesten og vor store 3 dages udflugt var der to dage til normal skolegang; men vi havde dog den ene dag besøg af lærer Schnell, der fortalte os om arbejdet på »Filadelfia«.

Elevfesten er refereret af Anna Molberg (33) her i bladet, og vor udflugt er der nok en, der vil fortælle om i næste nummer.

Vi regner med at skulle have forældrefest d. 28., og ved samme lejlighed maa

vi saa desværre tage afsked med 16 af vore elever. Det er en næsten uudholdelig tanke, at vi allerede skal begynde at sige farvel til vore sommerpiger så snart. Godt er det, at de 34 nøjes med at tage en lille ferie.

Bed for os! Bed til Gud, at hans hensigt med vor sommerskole må fuldkommes.

Ikke så sjældent kommer der en forespørgsel til vinterskolen og engang imellem en indmeldelse; men lidt mere fart i tingene ville være dejligt. Hjælper du til? Ellers kan du ikke vente at blive ved med at høre godt nyt hjemme fra skolen.

Efter en tør forsommer har vi nu efterhånden fået en del regn. På skolen får vi vist en stor havrehøst og en jævn byg- høst. Kløverhøet gav lidt nok, men lucernehøet har givet for alvor godt. Roerne blev baade saaet og tyndet saa tidligt som muligt, så de er langt fremme. Græsmarkerne har givet meget godt, skønt de hverken har fået kvælstofgødning eller ajle.

Det er kedeligt for os, at vor flinke landbrugsmedhjælper, Kristian Sørensen (51), skal ind som soldat, så vi skal have en ny mand til november.

For en duelig mand er pladsen jo ret selvstændig, og streng er den heller ikke. Vi skulle have en mand, der både for sin egen skyld og for skolens skyld ville være interesseret i, at alt blev passet på bedste måde. Skolen vil give en almindelig løn. Har pladsen interesse for nogen blandt læserne, vil vi gerne høre fra dem.

På højskole i Norge

Da jeg har været blandt de få lykkelige, som fik stipendium til et ophold på en norsk højskole, vil jeg på opfordring fortælle lidt om turen.

Jeg fik først at vide i november måned, at jeg kunne komme afsted og gjorde mig så færdig til at rejse så hurtigt, som jeg kunne. Skolen i Norge åbnede ellers først i oktober, så jeg blev lidt bagefter de andre.

Den 20. november om morgenen rejste jeg hjemmefra og ankom til Framnes ungdomsskule i Hardanger onsdag d. 22. om eftermiddagen. Jeg var slet ikke glad for at rejse så langt alene, men det gik helt godt alt sammen, jeg nåede Framnes i god behold og blev venligt modtaget af forstanderen, som de deroppe kalder »styrar«.

Om aftenen havde lærerne sammenkomst, hvor jeg blev inviteret med for at blive kendt så hurtigt som muligt, og her fik jeg straks et godt indtryk af den skole, som i de næste fem måneder skulle være mit hjem.

Ved Framnes ungdomsskule er der 8 lærere og 5 lærerinder, og dem kom jeg til at sætte stor pris på. Man følte, at de så det som deres opgave, at ungdommen kunne få det bedst mulige ud af en vinter på skolen.

Morgenen efter min ankomst blev jeg præsenteret for mine 160 kammerater og deltog straks i undervisningen. I førstningen måtte jeg anstrenge mig for at forstå, hvad der blev sagt, men i timerne forstod jeg så godt som alt. Langt værre var det i kammeratflokkene. Hvis de stod og snakke i munden på hinanden, forstod jeg ikke ret meget, men det blev jo bedre efterhånden.

Framnes ungdomsskule er en stor skole med ca. 160 elever både jenter og gutter. Her er en praktisk og en teoretisk afdeling og desuden en husmoderskole med ca. 25 elever. Jeg var på den teoretiske linie, og vi fik en alsidig undervisning. Samfundslære, bibellære, sjælelære, »helselære«, fysik, kemi, regning, norsk og flere andre fag. På den praktiske linie havde de alle en del af de samme fag som vi. Jenterne havde desuden husgerning, syning og vævning. Gutterne havde sløjd, smede- og snedkerarbejde. Ved skolens afslutning havde de en stor udstilling, hvor der var en masse fine ting lige fra kjoler og bluser, gardiner, duge til møbler, f. eks. borde, lænestole, toiletborde o. s. v.

Det var meget interessant at være deroppe, for selv om Norge er Danmarks broderland, og vi har meget tilfælles, er der dog også en del, som de har andre skikke på, end vi har her.

I julen var jeg med en kammerat i hendes hjem. Hendes far var lærer på en ungdomsskole udenfor Bergen. Jeg mødte en enestående gæstfrihed både her og andre steder. Somme tider tænkte jeg med lidt tvivl: Mon danskerne er så gæstfrie overfor udlændinge?

En dag, da det var særlig fint vejr, var vi på højfjeldstur til Kvamskoven. Hvor var der smukt! Sneen lå så blændende hvid i solskinnet og ikke en vind rørte sig. De fleste havde ski med, og det var festligt at se, hvor dygtige de var. Jeg lånte også et par, — men ligefrem dygtig, det bliver man ikke på een dag.

Jeg var også med på højfjeldet en dag i påsken. Da vrimlede det med mennesker deroppe allevegne — akkurat som en sommersøndag ved Søndervig.

Engang om måneden havde vi på skolen et stort møde, som blev kaldt »Huslydkvæld«. Her kom omegnens befolkning ofte langvejs fra med bil og båd, og det var nogle dejlige fester. Der veksledes med tale og sang, skolens sangkor og fællessang, og der blev serveret kaffe til medbragt brød. Her kom mange af de unge piger i nationaldragt, hvor er det en smuk skik, det ser så festligt ud.

Dette bare som en lille hilsen, et lille glimt fra norsk højskoleliv.

Jeg har været meget glad og taknemlig over, at jeg fik lov at rejse. Alene naturen i Norge er en stor oplevelse for os danske fra Jyllands sletteland.

Oven over døren i foredragssalen på Framnes stod nogle ord, som jeg ofte var glad for, og som jeg vil lade gå videre til jer. Lad det være en hilsen til kendte og ukendte nissumitter fra skolen i vort broderland. Det er ordene fra 1. Mos. 28, 15: »Og sjå, eg skal vera med deg og vara deg kvar du so fer.«

Hilsen fra

Olga Sørensen (43).

Brev fra Indien

Vi bringer her med nogen forsinkelse afslutningen af brevet fra Inger og D.Bitsch.

Vore menigheder ville nok have set anderledes ud, hvis vi kunne have fået et stort antal kastehinduer med. Det mærkes gang på gang, at vore menigheder væsentlig består af folk fra de undertrykte klasser. Det tager generationer at ryste den undertrykkelse af sind og krop. Hvis jeg har bevaret de rette forestillinger om forholdene i Danmark, så er en dansk skoledreng så fribåren, at han hellere vil tage sin straf for en gal streg, end redde

sig på en løgn. Men det er vore drenge, der væsentlig kommer fra de laveste klasser, for trælbundne til at forstå.

Alligevel synes kaste-hinduerne at være endnu mindre modtagelige for kristendom. Jeg var for knapt et år siden inviteret til at tale om den danske andelsbevægelse ved vor bys andelsforenings årsmøde. Det var en stor oplevelse at komme sammen med kultiverede og højt begavede hinduer, som de folk var, der havde startet foreningen. Men da jeg i min tale nævnede, at den danske andelsbevægelse havde tre rødder: den hårde konkurrence på landbrugsmarkedet i sidste del af forrige århundrede, den nationale vækkelse efter 64 og den kristelige vækkelse, mærkede jeg en ejendommelig iskold bevægelse gennem salen, da jeg rørte ved det sidste punkt, endskønt jeg kun havde talt om Danmark og ikke om Indien. Jeg var naturligvis ikke blevet bedt om at prædike, men jeg synes ikke, at man kan tale sandt om dansk andelsbevægelse uden at nævne det sidste punkt med. Derfra stammer nemlig ærligheden i pengesager. Her i dette land er hidtil så mange gode, store foretagender blevet lammet, fordi pengene blev svindlet væk.

Men forøvrigt må vi ikke klage over vilkårene for vort arbejde her på vore egne, og centralregeringen i Delhi har heller ikke lagt hindringer i vejen, men kræver blot nu, at missionens ejendom skal ejes og administreres af sammenslutninger eller kirker her i Indien, og at udlændinge skal lønnes med udenlandske penge. I begge disse henseender har vor DMS-kirke i mange år allerede under det engelske styre opfyldt fordringerne. Det er forøvrigt bemærkelsesværdigt, at fra 1. maj i år blev trods nogen modstand søn-

dagen gennemført som post-fridag over hele Indien. Det er en foranstaltning med adskillige gavnlige følger for de kristne kirker, som vi får ganske forærende.

Den almindelige verdenssituation er vel ikke lysere hos os end hos jer. For tiden foregår der krigshandlinger tre steder her i østen, i Korea, i Tibet og i fransk Indo-Kina. Men det ved I måske mere om end vi. Her i Sydindien har året ellers været præget af en katastrofal mangel på regn og vand i brøndene med deraf følgende misvækst og hungersnød. Vi har i tidens løb haft regn nu og da, sidste gang i slutningen af september, men ellers må vi sige, at regnen gennemgående har slået fejl siden vi kom hertil i efteråret 46. Da fik vi usædvanlig store mængder af regn her i Tiruvannamalai, men det slår naturligvis ikke til på femte år, og endnu ved vi ikke, om vi i den sidste måned af vor store regntid, som nu skulle være inde, vil få så megen regn, at vi kan stå næste år igennem.

Ellen Thinggaard

Danish Mission, Rayagada,
Koraput Distrikt, Orissa, India.

februar 1951

Kære venner!

Nu er det vist på tide, jeg får et fællesbrev sendt hjem. Gerne havde jeg skrevet til hver enkelt, men det kan jeg desværre ikke nå, hvad jeg også tror, De forstår. Først må jeg sige tak for de mange breve, der er nået ud til mig, det er altid festligt at få breve hjemmefra, man får også mere mod på arbejdet, når man gang på gang mærker, der er nogen derhjemme, der følger os herude.

Selv om nogen af Dem nok tidligere

har fået rejsebeskrivelser, må jeg vist alligevel fortælle lidt om oplevelserne. Jeg sejlede jo fra Esbjerg den 4/11 — 50, hvor min familie samt nogle gode venner var samlet for at sige farvel. Det blev en uforglemmelig stund, jeg tror nok for de fleste af os. Næste Dag ankom vi til England (Agnes Hertz og jeg rejste sammen). Selv om vi havde sendt vore kasser i forvejen, havde vi alligevel en hel del bagage, som vi gang på gang måtte tælle for at være sikre på, at alt var med. Det var ikke vanskeligt at komme gennem tolden i England, da man jo var klar over, at vi skulde ud af landet i løbet af få dage. En af tolderne sagde til mig: Det er en lang tur, De skal ud på, for hvor lang tid? Da han hørte, det var for 5 1/2 år, så han medlidende på mig, som ville han sige til mig, om jeg egentlig var klar over, hvad det var, jeg var i færd med at gøre. Vi boede på dansk KFUK og havde et par hyggelige dage der. Men den 7. måtte vi jo sige farvel til det sidste »stykke« Danmark (sådan føler man det på KFUK i London), og turen gik for alvor mod Indien. Båden, vi skulle sejle med, lå i Tilbury havn, ca. 1 times kørsel fra London. Det var en dejlig ny båd med alle bekvemmeligheder, og vi var så heldige at få en to mands kahyt, hvad kunne vi så forlange mere. Der var ca. 900—1000 passagerer om bord, så det var en temmelig stor båd. Vi havde hørt en del om søsygens kvaler, og var også forberedte derpå. Vores steward var flink til at lægge poser ind til os morgen og aften beregnet til et bestemt formål, men vi fik heldigvis aldrig brug for dem. Det var en herlig tur, hvor vi kunne slappe af og samtidigt nyde rejsen. Da vi sejlede gennem Gibraltarstrædet, havde vi regnet med at kunne se en hel del, ligeledes fotograferer,

men det var meget tåget, så det blev lidt af en skuffelse. Hver dag fik vi at vide, hvor langt vi var, og hvad vi ville passere det kommende døgn. Da vi skulle passere øen Malta, havde vi regnet med at kunne se en hel del, men afstanden var så stor, at man kun så »skygger« af øen. Temperaturen i Middelhavet var lige tilpas, vi nød at kunne sidde på dækket og se ud over havet. Den 14/11 nåede vi Port Said, her var det varmt, vi fik det rigtigt at mærke; vi stod nemlig i kø en time, før vi kunne komme i land, og da båden skulle sejle en time senere, havde vi ikke lang tid. Så snart vi kom i land, blev vi omringet af sælgere, det var det mest utrolige, de ville sælge os, og de var ikke til at blive fri for, selv om man gang på gang sagde nej til dem, blev de alligevel ved. Der var meget, der fristede, hvad mener De om noget fint læderarbejde, det var billigt, når man stod længe nok for at få det ned i den pris, man ville give for det. Båden skulle sejle kl. 16, men var forsinket 3 timer, det var en skuffelse, da vi havde regnet med at skulle sejle gennem Suezkanalen ved dagslys, men det blev der altså ikke noget af, dog kunne vi se en del, det var underligt, at kunne se land til begge sider, man havde lyst til at hoppe i land og se lidt nærmere på det, men den gik jo ikke. Næste morgen stod vi op kl. 5, men da var vi allerede ude af kanalen og foran os lå Sinai. Solopgangen skal jeg aldrig glemme, aldrig har jeg set en sådan farvepragt. Så sejlede vi gennem det Røde Hav. Vi havde hørt, det ville blive så varmt, at vi intet kunne foretage os, vi følte det ikke sådan den første dag, men den næste dag måtte vi sande, det var sandt, det var en lille forsmag på den varme tid herude. Omsider nåede vi Adén, men det blev Adén

ved nat, vi ankom nemlig kl. ca. 3. De danskemissionærer var kommet for at byde os velkommen, vi skulle sejle kl. 7, så da vi endelig kom fra borde, havde vi 3 timer fri. Vi skulle først ud til den danske missionsstation. Da den lå temmelig langt fra båden, måtte vi have biler, dem var der også nok af, men det kneb svært med at komme af sted, for man kunne ikke rigtig blive enige om prisen, omsider lykkedes det dog. Vi så nogle »bylter« ligge hist og her, det var mænd, der lå i deres sødeste søvn, de ligger helt sammenkrøbet med tæppet godt over hovedet. Omsider nåede vi missionsstationen, jeg behøver vel ikke at tilføje, at det var rart med en omgang dansk snak, kaffe etc. Pludselig lød der råb udefra, man kaldte på mændene, det var bedetime, man er ikke så flink til at gå til moskeerne mere, fortalte missionærerne os, derfor opfordrer man dem så kraftigt til at gå der, men ikke alle bryder sig om at blive forstyrret i nattesøvnen.

Det varede dog ikke så længe, før byen vågnede, »bageren« stillede sit bord op med brød på, som man kunne købe, om man havde lyst. Man var snart færdig med morgentoilette, tøjet havde de næsten på, »sengene« blev stillet hen i et hjørne stablet ovenpå hinanden, det er jo så nemt, så kan man finde dem igen næste aften. Det var meget interessant at få et lille indblik i missionsarbejdet, gerne havde vi blevet der et par dage for at se lidt nærmere på det. Plads kunne man ikke sige, der var for meget af, det er egentlig utroligt, man kan have så meget arbejde igang der, almindelig skole, væveskole, poliklinik. Om søndagen flytter man det hele endnu mere sammen, så der kan holdes gudstjeneste. Man glædede sig meget til, at den nye

missionsstation skulle blive færdig. Kl. 6 kørte vi ind til byen, vi skulle handle lidt o. s. v. I anledning af, at der var en båd i staden, var priserne steget, men da vi var edsaget af kvindemissionærerne, var det morsomt at lægge mærke til prisfaldet, når der blev talt arabisk, det var jo en fordel for os. Man skulde tro, man var til godtkøbsudsalg, der var mange ting, man kunne tænke sig at købe, jeg kom til at tænke på den lille børnesang: Har du penge, så kan du få Jeg rettede mig efter sidste linje: Men har du ingen, så kan du gå Klokkeren nærmede sig 7, vi måtte sige farvel og gå om bord igen. Næste gang, vi skulle i land, var så Indien. Vi sejlede ind i Bombay's havn den 21/11 om aftenen. Jeg kan ikke forklare, hvad jeg tænkte i det øjeblik. Hvad ville fremtiden bringe, ville jeg være i stand til at opfylde de krav, som stilles, ikke i egen kraft, men ved Guds nåde. Uvilkårligt måtte jeg med tak tænke på de mange, jeg vidste, der fulgte mig i tankerne og mest af alt gennem forbøn.

Næste morgen var det egentlig først vanskelighederne begyndte. Vi sagde farvel til »Chusan« og til de mange, vi på en eller anden måde var kommet i forbindelse med. Jeg ser nu, jeg slet ikke har fortalt om den brogede »passagerflok«, jeg havde været sammen med i 14 dage, den var »broget« både på den ene og den anden måde, det kunne jo ikke undgås, man kom til at tale med de forskellige nu og da, der var en del missionærer med, nogle, der som jeg skulle ud for første gang, andre, der havde været ude flere gange, bl. a. nogle svenske kinamissionærer, der nu skulle til Japan, man kunne mærke på dem, hvor svært det var for dem, at de måtte opgive Kina. Jeg traf bl. a. en ung indier, der havde

været i Danmark i 2 år for at studere andelsbevægelsen bl. a. Han var idealist og havde mod på at komme tilbage til Indien og praktisere noget af alt det nye. Han havde bl. a. været i Thisted og Vejle. Hans indtryk af Danmark var næsten for rosenrødt. Han havde bl. a. været i forbindelse med nogle af vore politikere, men vor kirke var ham ubekendt.

(fortsættes)

HØJSKOLEPOST

Vandremappernes Besøg

28. juni »Budbringeren« 48/49.

4. juli »Kontakten« 46/47. A. K.

Bryllup

Søndag den 29. juli vies i Gimsing kirke frk. Dagmar Håning (48) til hr. Svend Aage Pilgård, Gimsing. Adresse på bryllupsdagen: »Voldhøj«, Gimsing, Struer. Til lykke

Forlovede

Frk. Olga Gregersen (47) og hr. Jens Peter Nielsen, »Vestermarken«, Viborg. Til lykke

Efterlysning

Hvem gemmer »Båndet« 36 i sin Kommode-skuffe? Frem med den — vi er mange, der savner den! Hjertelig hilsen til alle fra sommeren 36.

Anna Kirk, Kirkestræde 22, Køge.

Vore møder

Søndag den 19. august Hobrokredsen. A. K.

Søndag den 26. august Skivekredsen. A. K.

Hilsner til elevfesten

Cockhil, den 30/6 51

Kære elevfestdeltagere, kære højskole og efterskole! Ønsket om en god og velsignet elevfest sendes forstanderparret Kristensen, familien Kaag, lærerpersonalet og alle deltagere i elevfesten 51.

En særlig hilsen til vinterholdet 46/47.

Hugo Vesterager Jensen, Cockhill, Ayr, Skotland, England.

En hjertelig hilsen til alle elevfestens deltagere. En særlig hilsen til årgang 48/49. Håber I må få en god fest sammen, og at der er kommet rigtig mange. På mandag rejser jeg til Bodø i Norge. 150 km nord for polarcirkelen »Midnatsolens Land«.

Hjertelig hilsen fra Herman Jensen, Bisseburg, Døle, Norge.

Hilsen fra elevfesten til de opfindsomme fra 38. Det havde været morsomt om vi havde været flere.

Maja Christensen, Dagny Mårbjerg, Asta Christensen, Rebekka Nikolajsen, Anna Borum, Mary Hedegård, f. Fly.

Vi bringer i dette nr. begyndelsen af et brev fra frk. Ellen Thinggård (39). Frk. Thinggård vil være taknemlig for et brev, og hendes adresse er følgende:

Miss Ellen Thinggård, Danish Mission Rayagada. Koraput Distrikt, Orissa, India.

Uafhentede gevinster fra elevfesten

Stor rød seddel uden stempel no.	94
Blå seddel uden stempel	25
Hvid med stempel	31
Lille rød seddel uden stempel	30
Hvid seddel m/hul	20
	32

Adresseforandringer

Sommerskolen

1950 Frk. Mary Petersen, Holsteinborg, Rude. — samme, Skovsøgade 19 st. Slagelse.

1948 Frk. Jenny Jeppesen, V. Kirkested, Mejrup, pr. Holstebro. — Fru Jenny Andersen, »Lykkebo«, Refs, Hurup, Thy.

1946 Frk. Ingrid Kristensen, De gamles hjem, Ubby, Jerslev Sj. — samme, »Lillegården«, Ole Nielsensvej 21, København Ø.

1943 Husholdningslærerinde frk. K. Jensen, Dalmose. — samme, Haraldsted skole, Ringsted.

Frk. Olga Sørensen, Framnes ungdomsskole, Norge — samme, Remmerhus Barde, Herning.

1940 Frk. Martha Hedegaard, Nybo, Idom, Holstebro — samme, sygehuset, Herning.

1939 Fru repræsentant Hanne Bendtsen, Holstebrovej 11, Herning — samme, Sundsvej 20, Herning.

1938 Fru Martha Kallestrup, Ugelbølle mark, Mørke — samme, Bjødstrup, Rønde.

1937 Frk. Maren Larsen, Havevej 8, Vinderup — samme, adr. tømrer Mortensen, Bækmarksbro.

1936 Frk. Anna Kirk, De gamles hjem, Køge — samme, Allegade 10, Køge.

Frk. Anna Nørgaard, Resdal, Skæggær — samme, adr. S. P. Sørensen, Vium pr. Sjorslev.

Vinterskolen

49/50 Hr. Jørn Moeslund, Gudum J. — samme, Iller Vestergaard, Ansby.

48/49 Hr. Henning Christensen, Kildegaarden, Nakke, Nykøbing Sj. — samme, S. N. S., Nykøbing S.

46/47 Hr. Ejnar Schmidt, Møldrupsvej — samme, Faardal, Ørum Sdl.

41/42 Hr. Kr. Mogensen, Vinding, Sørvad — samme, Ll. Solds, Tvis.

27/28 Hr. Chr. Lundgaard Jakobsen, Østerbom 11, Lemvig — samme, Østerbom 23, Lemvig.